

Debbie Macomber
Een nieuw begin in Rose Harbor

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Lieve vrienden,

Welkom terug in de Rose Harbor Inn! Jo Marie, de eigenaresse van deze bed & breakfast, popelt om nieuwe gasten te verwelkomen en heeft grote behoefte aan afleiding. Niets loopt zoals ze wil, maar zo gaat dat in het leven, nietwaar? We krijgen zelden wat we willen, maar vrijwel altijd wat we nodig hebben. Op dit punt in haar leven heeft Jo Marie veel behoeften en wensen... en de meeste daarvan hebben te maken met Mark Taylor, haar klusjesman.

Wat die gasten betreft: ik ben altijd al gefascineerd geweest door de tienerjaren en dan vooral door de angst en kwelling van een eerste verliefdheid. Onlangs las ik enkele prachtige young adult-romans en opeens zat er een verhaal over prille liefde in mijn hoofd.

Jullie zullen kennismaken met Coco en Katie, die naar Cedar Cove terugkeren voor een klassenreünie, omdat het tien jaar geleden is dat ze van de middelbare school zijn gekomen. Ze gaan er allebei naartoe met een bepaalde reden: hun fouten herstellen en de wonden laten helen die ze hebben opgelopen door hun eerste middelbareschoolvriendje. En ze zullen uiteraard in de Rose Harbor Inn logeren.

Voor Rick Hamlin

Goede vriend

Getalenteerd auteur en zanger

Geweldige vent met een groot hart

Gefeliciteerd met je zestigste verjaardag

Hoofdstuk 1

Het eerste jaar dat ik weduwe was, was verreweg het moeilijkst. Toen ik te horen kreeg dat Paul bij een helikopterongeluk in Afghanistan was omgekomen, was het alsof er een atoombom in mijn hoofd ontplofte. Het voelde alsof mijn hele leven, mijn lichaam, mijn hart in een vrije val belandden. Wekenlang werd mijn leven beheerst door pijn en verdriet, worstelde ik me van de ene dag naar de andere. Het leek verkeerd dat de wereld om zijn as bleef draaien terwijl mijn leven volledig tot stilstand was gekomen.

Er zat niets anders op dan moeizaam proberen deze nieuwe werkelijkheid te accepteren. Slechts een paar maanden na Pauls dood, stapte ik, tegen ieders advies in, uit de financiële wereld, kocht ik een bed & breakfast en verhuisde ik van Seattle naar Cedar Cove, een bijzondere gemeenschap op Kitsap Peninsula.

De eerste avond als eigenaresse van de bed & breakfast voelde ik Pauls aanwezigheid zo sterk dat het net was of hij naast me zat en tegen me praatte. Hij zei dat deze B&B een plek van genezing voor mij en alle gasten zou zijn. Ik noemde het de Rose Harbor Inn. Rose naar mijn man, Paul Rose, en Harbor vanwege de veilige haven die hij me had geboden.

De afgelopen anderhalf jaar heb ik die belofte zien uitkomen, ook voor veel van mijn gasten. Langzaam,

stukje bij beetje, heb ik een nieuw leven voor mezelf opgebouwd, een leven zonder Paul. Pas geleden heb ik de laatste brief gelezen die hij me had geschreven: een liefdesbrief voor het geval hij niet zou terugkeren. Het duurde lang voordat ik voldoende moed had verzameld om zijn boodschap in me op te nemen, voornamelijk omdat ik weigerde te accepteren dat hij er echt niet meer was. Mijn vermoedens klopten: Paul schreef dat hij van me hield en dat hij altijd bij me zou zijn. Hij vroeg me om voor ons beiden een goed leven te leiden.

Ik nam Pauls woorden ter harte en bouwde zo goed en zo kwaad als het ging een nieuw leven op. Zoals hij had voorspeld, werd de bed & breakfast het middelpunt van mijn nieuwe bestaan. Ik leerde elke dag wel iets nieuws, het was een periode van groei op persoonlijk en beroepsmatig vlak. Zo werd ik stukken handiger in de keuken en schotelde ik mijn gasten een heerlijk ontbijt voor. Ik kreeg vrienden in het stadje, goede vrienden. Ik haalde een hond uit het plaatselijke dierenasiel, Rover, die deze naam had gekregen omdat hij er, toen hij werd gevonden, uitzag alsof hij al geruime tijd in zijn eentje rondzwierf. Rover werd mijn trouwe metgezel, troosthond en bewaker. Het was gewoon eng hoe goed hij mijn stemming aanvoelde en daarop reageerde. Het was bijna alsof Paul Rover naar me toe had gestuurd.

Een van de hechtste vriendschappen die ik sloot, was met mijn klusjesman, Mark Taylor. Mark kan chagrijnig en raadselachtig zijn, en vriend of niet, niemand kan me zo gauw op de kast krijgen als hij. Ik heb een gelijkmatig humeur en ben niet snel geïrriteerd. Behalve bij Mark. Een paar woorden van hem waren soms al voldoende om me boos te maken. Hij kan heel onredelijk en veeleisend zijn.

Neem bijvoorbeeld afgelopen voorjaar. Ik was buiten de ramen aan het lappen en stond op een trap. Plotse-ling zei Mark op een heel vervelende toon dat ik eraf moest komen. Ik weigerde en hij werd zo kwaad dat hij zomaar wegliep en het werk liet liggen. Hij heeft werkelijk het recht niet om te bepalen wat ik wel en niet mag. Pas na een tijdje waren we afgekoeld en konden we weer normaal doen.

Na het lezen van Pauls laatste brief belandde ik in een emotionele achtbaan. Het voelde alsof ik Paul kwijt-raakte. Ik droomde niet meer over hem en als ik zijn favoriete sweatshirt vasthield, rook ik zijn geur niet meer.

Terwijl ik Paul langzaam losliet, leidde ik mezelf af door te proberen Mark te doorgronden. Hij deed vaak geheimzinnig, had het nooit over zijn verleden. Ik wist gewoon dat hij een geheim had. Ik bestookte hem met vragen. Die weigerde hij te beantwoorden of hij negeerde me volkomen. Ik stelde vragen aan mensen die

hem al kenden voordat ik in Cedar Cove was komen wonen, maar dat leverde niets op. Dus nodigde ik hem drie weken geleden uit om samen met mijn ouders bij me te komen eten. Mijn moeder krijgt het vrijwel altijd voor elkaar om mensen over zichzelf te laten praten, dus als het iemand zou lukken informatie uit hem los te krijgen, dan was het mijn moeder wel. Hij verijdelde mijn plannen opnieuw door de uitnodiging af te slaan.

Toen ik besepte dat ik mijn nieuwsgierigheid naar hem had gebruikt om mezelf af te leiden van de angst dat Paul bij me vandaan gleeed, bood ik Mark mijn verontschuldigen aan. En toen biechtte Mark me iets op. Ik was verbijsterd. Hij beweerde dat hij verliefd op me was geworden.

Hield Mark van me? Dat vond ik moeilijk te geloven. En alsof dat nog niet schokkend genoeg was, werden mijn ogen nog verder geopend door wat er daarna gebeurde. Mark vertelde me dat hij elk mogelijk excuus had aangewend om bij me te zijn. Tot op dat moment was me dat nooit opgevallen, maar toen viel alles op zijn plaats alsof mijn hoofd getroffen werd door een enorme donderslag. Nadat hij zijn diepste gevoelens had uitgesproken, voegde hij eraan toe dat hij niet kon en zou toestaan dat deze gevoelens tot een langdurige relatie zouden leiden. Hij was van plan ze in de kiem te smoren.

Je kunt je wel voorstellen dat mijn gedachten rondtolden als een molen in een storm. En toen kondigde Mark zijn vertrek uit Cedar Cove aan. Ik protesteerde uiteraard. Dat was belachelijk. Ik zal nooit vergeten wat hij zei, die woorden staan in mijn geheugen gegrift.

Hij kreeg iets afwezig over zich en weigerde me aan te kijken toen hij tegen me zei: 'Je was getrouwd met Paul Rose en hij was een held. Hij heeft zijn leven gegeven om ons land te verdedigen. Hij is alles wat ik niet ben. Ik ben het tegenovergestelde van een held, vergis je niet.' Verder vertelde hij me dat hij langzaam opkrabbelde uit een zwart gat en dat hij had moeten sterven in plaats van Paul.

Mark leek zich schuldig te voelen dat hij leefde en Paul dood was. Het wilde er bij mij niet in dat hij echt uit Cedar Cove weg zou gaan. Het was zo'n overhaast en ondoordacht besluit dat ik ervan uitging dat hij het niet meende, maar ik had het mis.

Vermoedelijk zou hij nog diezelfde avond zijn koffers hebben gepakt als ik hem niet had overgehaald lang genoeg te blijven om het prieel af te maken. Ik had hem namelijk ingehuurd om dat voor me te bouwen en herinnerde hem eraan dat we een afspraak hadden. Er was geen officieel ondertekend contract, maar we hadden wel een mondelinge overeenkomst. Mark kennende, en ik kende hem beter dan ik me tot dan